

Dr. Erdő Péter bíboros, prímás üzenete a leányvári híveknek

Országunk legfőbb egyházi méltósága 2012. március 24-én a máriahalmi templomban tartott ünnepi szentmise keretében felavatta Venczel Antal plébános úr centenáriumi emléktábláját.

A márványtábla falunk pap fiának állít emléket, aki 1946-ban máriahalmi híveinek elűzetését nagy küzdelme ellenére sem tudta megakadályozni.

Az ünnepi esemény alkalmából főpásztorunk szép gondolataival köszöntötte a leányvári híveket.

Kedves Leányvári Hívek!

Máriahalomban végzett egyházlátogatásom során örömmel találkoztam a leányvári közösség tagjaival.

Felavattuk a templomban a leányvári születésű Venczel Atya emléktábláját születésének 100. évfordulójára emlékezve.

A közelgő húsvéti ünnepekre szeretettel kívánom az egész leányvári közösségnek a feltámadt Krisztus örömét és békéjét!

Erdő Péter

2012. III. 24

Mit einem herzlichen Gebet für die Heimatvertriebenen!

A képeken a prímás, bíboros emléktábla avatójának egy részletét, illetve a szentmise után a leányvári hívek népes csoportját látjuk a máriahalmi templom főbejáratánál.

Hivatalosan is átadták felújított kultúrotthonunkat

2012. április 8-án, húsvét vasárnap került sor a Művelődési Ház hivatalos átadó ünnepségére, az Önkormányzat Kulturális, Oktatási és Sportbizottságának szervezésében.

(Mint ismeretes, a felújítás az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program keretében nyert pályázati támogatásból valósult meg.)

Vasárnap délután a Dorogi Sváb Party zenekar muzsikájára gyülekeztek a meghívottak, szereplők, érdeklődők. Nagy megtiszteltetés volt, hogy elfogadta a meghívást Czunyiné Dr. Bertalan Judit megyei kormány megbízott, parlamenti képviselő és Kosztkáné Rokolya Bernadett, Piliscsév polgármester-asszonya. A rendezvényen beszédet mondott Hanzelik Gábor polgármester és Feldhoffer Antal atya, az ünnepi műsort pedig Leányvár óvodásai, iskolásai és civil szervezetei (LENA, Judo, mazsorett csoport és a német nemzetiségi kultúrcsoportok) adták.

Az avató ünnepségen készült felvételek megtekinthetők a leanyvar.hu weboldalon, illetve a VTG Leinwar galériában.

„Az újság nyilvánossága előtt is szeretném megköszönni mindazok munkáját, akik nélkül a hétvégi Művelődési ház átadó nem jöhetett volna létre. Köszönjük valamennyi fellépőnek és felkészítőiknek a nagyszerű műsort. A szervezőknek: Gáspár Tibornak az előkészületek összefogását, Pócsföldi Gáborné Évának a ház díszítését és a vendéglátás elkészítését, Ica néninek és az aszszonykoszorúnak a süteményt, főzést, Gáspár Kingának a műsorszámok felkonferálását, Bársonyi Attilának a hangosítást, Valovics Lászlónak az operatőri munkát, Hutera Erzsébetnek a szép emléklapokat.

Továbbá köszönök minden felajánlást, amit ebből az alkalomból leányvári magán-személyek és vállalkozók tettek. A díszfát a

ház elé Tarkövi Csabának, a vendégfellépők jól tartását Gáspár Tibornak, illetve a többi kisebb-nagyobb felajánlást Papp Pálnak és Gregorek Györgynek.

Remélem, senki nem maradt ki a felsorolásból, de szerencsére olyan sokan segítettek ezt a rendezvényt, hogy még felsorolni is nehéz lenne mindenkit.”

*Hanzelik Gábor
polgármester*

Tájékoztatás

2011. december 1-én alakult meg a körjegyzőség. Mindkét önkormányzat elsősorban a többletbevétel miatt hozta létre, de természetesen a szakmai munka racionalizálása is fontos szempont volt. Megtörtént a piliscsévi és a leányvári hivatal átszervezése. Ebből a lakosság a decemberi hónapban nem tapasztalhatott még szinte semmit, mert akkor a pénzügyi csoport Piliscsév székhelyen történt kialakítása miatt a hatósági ügyek intézésében nem történt változás.

Mára sajnos ez az állapot gyökeresen változott meg azzal, hogy a leányvári hivatalból két fő köztisztviselő ment el, így itt jelenleg csupán két ügyintéző maradt. Ebben az áldatlan állapotban a piliscsévi köztisztviselők a hivatali munka minden területén segítenek a leányvári ügyek gördülékenyebbé tételében, de egyszerűen idő hiánya miatt nem vagyunk képesek a feladatok gyors és hatékony ellátására.

A távozó kollégák munkájának ellátását helyettesítéssel oldjuk meg az idei évben.

Magam és a hivatal dolgozói nevében tisztelettel kérem a lakosságot, hogy ebben az átmeneti időszakban fogadják türelemmel a hatósági ügyek intézésében fellépő esetleges hiányosságokat, határidő-csúszásokat.

Április 1-től az adminisztrációs munka segítésére két 4 órás közhasznú foglalkoztatottal próbáljuk a munkánkat hatékonyabbá tenni, ami önkormányzatunknak minimális bérköltséget jelent. És végül a távozó kollégák által intézett hatósági feladatok helyettesítéséről és ügyfélfogadásukról az alábbiakban tájékoztatom Önöket:

ADÓ ÜGYEK: Bendúr Istvánné minden héten csütörtöki napokon tart ügyfélfogadást 8.00-tól 16.00-ig. Munkaidőben az 503-550-es vonalas, illetve 06-30/676-9594-es mobil számon érhető el.

HAGYATÉKI ÜGYEK: Lunczer Károlyné a leányvári hivatal ügyfélfogadási idejében.

ANYAKÖNYI ÜGYEK: Sztabina Zsoltné a leányvári hivatal ügyfélfogadási idejében.

Megértésüket köszönjük!

Leányvár, 2012. március 30.

Baumstark Tiborné

körjegyző

Márciusban szinte nem múlt el nap, hogy a környékre, vagy éppen Leányvár területére ne kellett volna kihívni a tűzoltókat a kisebb-nagyobb, de vélhetően minden esetben emberi rossz szándék vagy mulasztás következtében fellobbanó tüzek eloltására. Ezek a szomorú esetek is ráirányították figyelmünket a környezetünk állapotára. Cso-bán Zoltán alábbi gondolatébresztő írását elolvassa csak remélni szeretnénk, hogy jön még olyan idő a falu (és az ország) életében, amikor kizsákmányolás és tűzoltás helyett a hosszú távú, felelős gondolkodás és problémamegoldás lesz jellemző a természethez való viszonyunkra.

Változó környezetünk

Tavasza van, megújul a természet. A téli szürkéséget felváltja a növények csodálatos színekavalkádja. Ezt láthatjuk, ha felületesen szemlélődünk, de mi történt, mi történik közvetlen környezetünkkel valójában? Gyermekkoromban, 45-50 évvel ezelőtt a faluban, a „határban” szeméttel, hulladékkal szinte soha nem találkoztunk, legfeljebb elveszett lópatkóval, mely köztudottan szerencsét hoz. Voltak ezen kívül érdekességek, lehetett „ásatást” végezni a Kolostorhegyen (akkor még hegy volt, ma már csak „vár-domb”). A „kincskeresés” eredményeként homokkő falmaradványok és cserépedény darabok kerültek elő. Homokkő darabokat Leányváron csak a Kolostorhegyen és a

Kenderföld legmagasabb pontján lehetett találni, a Kolostorhegyen tudtuk miért, a kenderföldi részre csak néhány éve találtam magyarázatot egy 1886-ban készült térképen, melyen Michaels Kapelle (Michael kápolna) van jelölve ezen a helyen. (Lehet, hogy a kápolna a kolostor anyagából készült?) Mi gyerekek ez idő tájt nyaranta a patakokban fürödtünk és ittunk (!) a vizéből, ha meg-szomjajztunk. A falu külterületén több forrás is volt, melyek azóta sajnos elapadtak.

Hogyan változott környezetünk az elmúlt néhány évtizedben, mi a helyzet jelenleg? Az életmód változása miatt környezetünk igen rossz állapotban van.

- A **kommunális hulladékot** (házi szemetet) a szervezett, intézményes elszállítás megszervezése előtt évekig a falu határában rakták le ellenőrizetlenül, ez a sok száz köbméter hulladék jelenleg is itt van, és sajnos napjainkban újabb lerakatok keletkeznek.
- Borzalmas látvány a falu külterületén, a bevezető utak mellett a rengeteg **műanyag hulladék**, melyet a szél több ezer négyzetméteren hord szét. Nem sokkal jobb a helyzet a falu egyes belterületi útjai mellett sem pl. a Mély úton.
- Nagy előrelépés volt az egészséges, vezetékes ivóvízhálózat kialakítása, de mivel évtizedekig nem volt szennyvízcsatornahálózat, illetve tisztító, a keletkező **szennyvizet** a lakosság volt kénytelen „kezelni”. Ennek taglalása, azt gondolom nem szükséges, hatásait mindannyian ismerjük.
- Állandó, visszatérő probléma jelenleg is a temető melletti autóbusz fordulónál lévő **szennyvízáttemelő szivattyúinak meghibásodása miatti szennyvíz kiöntés**, mely a temető előtti úton sokszor több száz méterre keresztül folyik és szennyezi a környezetet. A meghibásodás nagyon gyakran csatornába nem való anyagok, tárgyak

miatt történik (kerül oda istállótrágya, különböző ruhadarabok, műanyag palackok és sok egyéb dolog is). Ebben a kiömlő szennyvízben közlekedünk, majd felszáradozása után szívjuk a porát.

- A **Kenyérmezei patak** jelenleg is más települések szennyétől bűzlik, akár nevezhetjük **szennyvízcsatornának** (mintha csak a középkori Angliában járnánk...)
- Mi a helyzet a **levegővel**? Vajon nem történik-e jóvátehetetlen, visszafordíthatatlan károkozás? Tudom, nem összehasonlítható egy szemétkupac a légszennyezéssel, hiszen nem csak helyi hatások okozzák és nem is olyan szembetűnő dolog, mint az egyéb szennyezők, de azt hiszem, esetleges következményei is drámaiabbak lehetnek.

Összegzésként sajnos talán nem túlzás megállapítani, hogy életmódunk javulásával fordított arányban romlott a bennünket körülvevő környezetünk állapota. A romlás megállítása komoly erőfeszítést, az eddiginél nagyobb **egyéni felelősségvállalást** igényel.

Csobán Zoltán

önkormányzati képviselő

Országos szemétyűjtő akció!

A Magyar Közút Nonprofit Zrt. nyolcadik alkalommal tartja meg hagyományos országos szemétyűjtő akcióját 2012. április 23-án. A Föld Napja alkalmából szervezett esemény célja, hogy felhívják a figyelmet a kommunális hulladék elleni szélmalomharcra, illetve többek között ezzel szeretnének szemléletváltást elérni ez ügyben.

Az országos akcióhoz Leányvár is csatlakozott, kérjük, aki tud, segítsen a falu közterületeinek tavaszi megtakarításában!

Találkozó: 2012. április 21-én (szombaton) 15 órakor a Polgármesteri Hivatal előtt!

A közútkezelő a csatlakozók számára térítésmentesen biztosít kesztyűt és láthatósági mellényt, valamint gondoskodik az összegyűjtött szemét maradéktalan elszállításáról. A segítők hozzanak magukkal tereprendezéshez szükséges eszközöket (gereblyét, metszőollót, lapátot, stb.)!

Tegyük közösen környezetünk tisztaságáért!

Óvodai beíratás

A 2012/2013-as nevelési évre a PÁIÓBK Óvoda Kindergarten Leinwar intézménybe.

A 2012/2013-as nevelési év 2012. szeptember 1-jén kezdődik és 2013. augusztus 31-ig tart. Akik ebben az időpontban szeretnék gyermekeiket óvodánkba járatni, azokat a gyermekeket az alább megadott időpontban lehet beíratni az óvodába:

2012. április 20. (péntek) 8⁰⁰ – 12⁰⁰-ig

2012. április 23. (hétfő) 13⁰⁰ – 16⁰⁰-ig

Beiratkozásra év közben is van lehetőség, de év közben beiratkozókat csak akkor tudunk felvenni, ha nincs minden férőhely betöltve. Kötelező a beíratás és az óvodába

járás azoknak a gyermekeknek, aki 2012-ben töltik be 5. életévüket.

A beíratáshoz szükséges iratok:

- gyermek születési anyakönyvi kivonata
- lakcímkártya
- TAJ kártya
- orvosi igazolás, hogy a gyermek megkapta a kötelező védőoltásokat.

A beíratáskor, kérem, hozzák magukkal gyermeküket is, hogy személyesen megismerhessük!

Várunk minden beiratkozó új óvodást!

Kiss Lászlóné

tagóvoda-vezető

Bemutatkozik óvodánk új óvó nénije: Kriszti óvó néni

Papes Krisztina vagyok, Sárísápon lakom. 2008-ban diplomáztam Vácon, az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán, majd megszületett a kisfiam, akivel 3 évet otthon töltöttem.

2012. február 1. óta dolgozom a leányvári óvodában helyettesítő óvónőként (GYED-en lévő óvónő helyén, határozott időre). Ez az első munkahelyem, így pályakezdőként ismerkedtem meg a rám bízott kiscsoportosokkal és az óvoda többi dolgozóival. Az új kollégák segítőkészek, kedvesek, hamar befogadtak mint új dolgozót. Az elmúlt két hónap alatt úgy érzem, jó kapcsolatot sikerült kialakítanom mind a gyerekekkel, mind az óvodában dolgozókkal. Fontos számomra, hogy a gyerekek pozitív élményekkel gazdagodjanak, jól érezzék magukat az óvodában, egymást szerető, segítő közösséget, csoportot alkossanak. Igyekszem a mindennapjaikat az óvodában úgy szervezni,

hogy derűsen, vidáman, sok közös játékkal, tevékenységgel tölthessék el napjaikat, miközben új ismeretekre, tapasztalatokra tehettek szert. Az első 1-2 hét egymás megismerésével, elfogadásával telt el, sokat játszottunk, beszélgettünk, megszoktuk egymást. A sok szabad játék mellett fontosnak tartom, hogy a napirend szerinti foglalkozásokat, tevékenységeket megtartsam, ami által a gyerekek új ismereteket, új dolgokat tanulhatnak meg, mindezt persze koruknak megfelelő játékos formában.

Első közös ünnepünk a farsang volt, amit február 16-án tartottunk az óvodában. Egész héten nagy izgalommal készültünk az eseményre. Bohócokat rajzoltunk, színeztünk, álarcokat festettünk. Egyik nap még farsangi fánkot is süttöttünk, ami nagyon ízlett minden gyereknek. Az ünnep leginkább várt napja az volt, amikor jelmezbe öltözve mulatoztunk, sokat táncoltunk, sok-sok finom-

ságot ettünk-ittunk, s az egész délelőtt nagyon jó hangulatban telt el.

Szeretném, ha a szülőkkel is jó kapcsolat alakulna ki, megismernénk egymást, hiszen a gyermekek nevelése közös feladatunk, s ahhoz, hogy eredményesek legyünk, fontos az együttműködés. Úgy érzem, ennek jó kezdeményezése volt a húsvéti ünnepek előtti közös barkács-délután, melyen jó hangulatban, a gyerekekkel közösen készíthettek az ünnephez illő, szebbnél-szebb díszeket. Közben volt időnk beszélgetni, egymást jobban megismerni.

Nagyon örülök, hogy tagja lehetek ennek a munkahelyi közösségnek itt, a leányvári óvodában, s bízom benne, hogy a továbbiakban is hasonló módon, jól tudunk együtt dolgozni.

*Papes Krisztina
óvodapedagógus*

Barkács – délután Húsvét előestéjén

Az adventi hagyományokat követve rendhagyó módon idén a húsvéti barkács - délutánt is megrendeztük a csoportban. Természetesen komoly projektmunka előzte meg a szülőkkel, testvérekkel most megrendezett kreatív „feltöltődést”.

Sokat beszéltünk a Húsvét jelentőségéről, a hozzá kapcsolódó történetekről. Meséltünk a múltbéli locsolási szokásokról, hogy miért is volt fontos a család és a barátok szempontjából ezt az ünnepet „életben tartani”. Hogy mennyire kevés az az idő, amit együtt, vidámsággal, kópéskodással töltünk. Kiderült, hogy mennyire fontos az, ha megtanulunk egy bájos locsolóverset, s bizony megadjuk a módját annak, hogy tisztelettel köszöntsük a hölgyeket, akik örömmel, izgatottan fogadják a megilletődött fiúkat, s saját készítésű hímes tojással kedveskednek nekik e szép hagyomány ápolása gyanánt. Képeket nézegettünk a kereplési szokásokról, sőt, igazi kereplő verset is meghallgattunk régi sváb nyelven. A kereplő is előkerült, nem kímélve hangjával a füleket.

A hét kiteljesedése mégis az a délután volt, mikor a szülőkkel, testvérekkel jöttünk az óviba. Az anyukáknak köszönjük a sok finomságot, amivel jól tartottak bennünket. Hiszen a sok ragasztásban, vágásban, festésben bizony megéheztünk, megszomjaztunk. Estébe fordult már az idő, mire minden kézimunkával készen lettünk. De nagyszerű volt látni, ahogy anya és apa azon ügyeskedik, hogy legalább olyan kreatív legyen, mint ovis gyermeke. Együtt voltak. Együtt dolgoztak. Csak egymásra figyeltek. Ugye milyen szép ünnep a Húsvét?

Rita óvó néni a „Katica” csoportból

Szülők-gyerekek együtt készítették a húsvéti díszeket

Mozi és állatkert-látogatás a Pillangó csoportosokkal

Bizony nagyon jónak kell lennünk, hogy máskor is megérdemeljük ezeket a nagyszerű meglepetéseket! Ugyanis az elmúlt rövid időszakban kétszer is buszos kiránduláson vehettünk részt! Először Óbudára utaztunk az Eurocenter komplexumába. A Hupikék törpikék című filmet tekinthettük meg, sőt, még pattogatott kukoricát is kaptunk ajándékba. Először azt hittük, hogy nagy lesz az ijedelem a sötétben vagy Hókuszpók megjelenésekor. Persze nem így lett. Hangos kacagás, ujjongás jellemezte az egész kirándulást!

Ezt tapasztaltuk az állatkertben is. Rajtunk kívül alig voltak ott, talán még egy óvodás csoport, s egy-két szülő gyermekével. Tehát nyugodtan birtokunkba vehettük az egész állatkertet, megcsodálhattuk az állatokat és azt a sok ismeretet, amit a Pillangó csoportosok tudtak, megosztották velünk. Az italra és a nyalánkságra sem volt gondunk. Az már a felszálláskor a buszban várt minket. Viszont az élmények csak fokozódtak. Egyszerűen nem tudtunk elszakadni az állatok látványától. Végre megcsodálhattuk a vadon élő álla-

tokat is, az oroszlánt, elefántot, zsiráfort, krokodilt. Nagyszerűen illett ez az állatokhoz kapcsolódó tananyagunkhoz, hiszen most tanultunk a házi és vadállatokról. Nem is lehetett volna jobb elmélyítése ez az ismereteknek! A sofőr bácsi azonban biztos nem így gondolta. Már türelmetlenül várt minket, mivel a megbeszélte találkozási időt jócskán túléltük. De annyira érdekes volt minden! Olyan izgalmas volt az egész! Nevettünk, beszélgettünk, hatalmasat sétáltunk. Persze a sok élmény jól ki is fárasztott mindenkit. Aznap délután nem is volt gond az alvással!

Természetesen arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy mindez két, a csoportba járó gyermekek szüleinek volt köszönhető! Köszönetünket fejezzük ki annak a két családnak, akik – kérésük szerint – anonim támogatóként nem sajnálták az anyagi ráfordítást, a fáradságot azért, hogy a Pillangó csoport, ahová gyermekeik járnak, egy olyan gazdagító élményben részesüljön, ami ténylegesen nem mindennapi! Nagyon köszönjük!

Barbara óvó néni a „Pillangó” csoportból

Emlékezés a leányvári svábok elűzetésének napjára

Immár hagyománnyá vált az utóbbi években, hogy német nyelvű misével és a Falumúzeum falán elhelyezett emléktábla koszorúzásával emlékezünk 1946. március 24-re, a leányvári sváb lakosok kényszerű kitelepítésének napjára. Az idei megemlékezés mikéntjének részletezése helyett álljon itt most **Hanzelik Gábor polgármester megemlékező beszéde**, mely a Falumúzeum előtt, az iskola udvarán hangzott el 2012. március 25-én.

Engedjék meg, hogy egy személyes jellelű kitérővel kezdjem mondandómat. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer én állok majd itt és mondok megemlékező beszédet az 1946-os leányvári kitelepítés évfordulóján. Koromnál fogva személyes élményem nem lehet erről a szörnyű eseménysorról, de ettől függetlenül egész életemben folyamatosan jelen volt. Már gyerekként megtanultam, hogy családom nagyobb Németországban, mint itthon, nyaranta sorra jöttek látogatóba a rokonok. Ez azonban már a megnyugvás, a beletörődés időszaka volt. Ahogy felnőtté váltam, egyre többször volt alkalmam beszélgetni akár családon belül, akár csak ismerősökkel a kezdetekről, a második világháború utáni évekről. Ezekből a beszélgetésekből tudhattam meg, hogy micsoda szörnyű trauma érte ebben az időszakban a magyarországi és ezen belül a leányvári svábságot.

Több generáció szenvedett súlyos lelki sebeket, melyeket képtelenség begyógyítani. Olyan sebeket, melyek ugyan a felszínen eltűnnek, de legbelül a mai napig fájnak. A mai generációknak szerencsére fogalmuk sem lehet arról, milyen érzés lehet az, ha teljes közösségeket taszít ki addigi hazájuk, tesz földönfutóvá büntetlenül, milyen érzés lehet

csupán pár batyuba összecsomagolni addigi életüket és vasúti marhavagonokban várni a kitelepítést, a vonat indulását. Magyarországa a kollektív bűnösség jegyében náci kollaboránsként tekintett ezekre a dolgos svábokra, ugyanakkor új hazájukban, Németországban is idegenként tekintettek rájuk.

1946. március 24-e sajnos csak a kezdete volt a szenvedéseknek. A kitelepítetteknek a semmiből kellett újrakezdeni életüket, az itt maradottak (akiknek munkájára az akkori hatalom cinikus módon igényt tartott) pedig másodrendű állampolgárként kellett tovább élnenek ott, ahová már évszázados gyökerek kötik. A szétszakított családok még hosszú évekig nem láthatták egymást, és csak nagyon lassan múlt a fájdalom.

66 év telt el a kitelepítés óta, ami nagyon sok idő. Sok minden megváltozott azóta. Akik részt vettek kitervelőként vagy végrehajtóként ebben a gyalázatban, azokat már jórészt elsöpörte a történelem, és hitem szerint a sors kimérte rájuk méltó büntetésüket. Egy dolgot azonban sosem szabad hagynunk megváltozni. Emlékeznünk kell az akkor történetekre. Emlékeznünk kell, mert örök érvényű tanulsága van a kitelepítésnek. Ez a tanulság a többségi társadalom felelősségéről szól, akik nem emelték fel, nem emelik fel szavukat a kisebbségekért, akik cinkos módon kirekesztik a kisebbségben lévőket, a gyengét. 2012 márciusában emlékezzünk a kitelepítetteken túl erre is!

A LEÁNYVÁRI WEISZENBURGER BÁLINT 881 NAPOS SZIBÉRIAI GOLGOTÁJA

*„Becsaptak és elhurcoltak,
családodról hírt sem adtak...
Évek múltak, s nem jött levél,
Azt sem tudták ki hal, ki él...”*

Sági E.: Málenkij robot

Katonaviselt emberek szomorú háborús történetei mellett regényekből ismertem meg a lágerélet embertelen kegyetlenségeit, reménytelenségbe hajszoló kínjait. Az orosz A. Szolzsenyicin, a magyar Kertész Imre és a bánáti sváb Herta Müller¹ lágertörténeteit irodalmi Nobel-díjjal értékelték. E regények szembesítenek bennünket a diktatórikus birodalmak elaljasodott gyakorlatával, amelyben az emberek jó esetben csak névtelenül robotolhattak egy darabka fekete kenyérért vagy egy bögre káposztalevesért, amely számukra az életet jelentette. Az „éhséganyag”, a tetvek, a szibériai farkasordító hideg telek és a kíméletlen rabszolgamunka, az emberi kegyetlenkedésekkel tette teljessé a kiszolgáltatottak és magálázottak „sorstalanságát”.

A megfélemlített túlélők keserves kínjakról hosszú évekig még beszélni sem mertek. Napjaink még kevés számú túlélőjének hiteles történetei, visszaemlékezései igazolják a XX. századi pokol szörnyűségeit.

Falunk lakójával, a köztisztviselőben álló 87 éves nyugdíjas bányásszal, Weizenburger Bálinttal több délutáni beszélgetésünk során vált teljessé az ő 881 napjának története, amelyet málenkij robotként (kis munkaként) a szibériai krasznouralszki 376/5 szá-

mú lágerben töltött. Krasznouralszk település Moszkvától ÉK-re, az Ural hegység keleti lábainál, Szibéria peremén található. A térképen számított távolsága Budapesttől légvonalban mintegy 3.000 km. A szverdlovszki körzet egyik legnagyobb fogolytáborra Nyizsnyij Tagil város külterületén volt, ahol a környező táborokból hazainduló csoportokat összeállították. Bálint bácsiék hazatérő vonata is innen indult. A város traktorgyárából átalakított hadiüzemi komplexumban készültek a T-34-es II. világháborús szovjet harkocsik.

Bálint bácsi bemutatása helyett olvassuk a sárguló, rojtos igazolást, melyet: *a Magyar Népjóléti Minisztérium Hadifogolygondozó Kirendeltsége 657/18 számmal adott ki a hadifogságból hazatért részére*. Az igazolvány jobb felső sarkában olvashatjuk: *E fontos személyi okmányt a hatóságok el nem vehetik, és vissza nem tarthatják. Tulajdonosa saját érdekében őrizze meg, mert pótolni nem lehet*. Az Igazolvány sorolja: *A hazatért neve: Weizenburger Bálint levente; Anyja neve: Franck Mária; állampolgársága: magyar; családi állapota: nőtlen; foglalkozása: kőműves; elhagyott hazai lakóhelye: Leányvár; nevezett, aki mint levente hadifogságban volt Leányvár /Esztergom m./ Szent István u. 46 sz. (mai Bécsi u. 144.) alatti lakóhelyére útbaigazítottam. Debrecen, 1947. július 6. A körbélyegzőn: Táborgondnokság Debrecen. Olvashatatlan aláírással a kirendeltség vezetője. Megjegyzés: a hazatért külön díjmentes utazási igazolványt kapott, ezért ez az igazolvány, utazásra nem jogosít. Az igazolvány másik oldalán: Mikor és hol esett fogságba?: 1945. február 9, Leányvár; Melyik fogolytáborból érkezett?: 7376/5 Nyizsnyij-Tagil; Pokróc, köpeny, felsőruha,*

1. Ivan Gyenyiszovics egy napja;
Sorstalanság; Lélegzethinta

cipő vagy bakancs (felsorolva): rossz; Ezek és egyéb hadifogságból hozott kincstári ruházat a 27.190/Eln. 1946. H. M. számú rendelet értelmében, a hazatérő személy tulajdona, tőle el nem vehető. 5 FORINTOS

GYORSSEGÉLYBEN RÉSZESÜLT (Így, csupa nagybetűvel a nagy adomány!) Varga Bertalan jegyző 1947. július 8-i dátummal és pecséttel igazolja, hogy a hadifogoly a leányvári községhezán jelentkezett!

Magyar Népióléti Minisztérium Hadifogolygondozó Kirendeltsége

33349...../194... szám. Sorszám: 657/18

Igazolvány
hadifogságból hazatérő részére.

A hazatérő neve: *Weisenburger Bálint levente*
Anyja neve: *Frank Maria* állampolgársága: *magyar*
Születési helye: *Leányvár* szül. év, hónap, nap: *1925 XII 24*
Családi állapota: *nőtlen* foglalkozása: *közműves*
Elhagyott hazai lakóhelye: *Leányvár*
Nevezett, aki mint *katon*, kiegészítő megnevezés: *levente* — *polgári személy*)* hadifogságban volt *Leányvár / Erdőgyomai út-Léon 46* szám alatti lakóhelyére útbaindítottam 194... évi *7* hó *6*-án. *Leányvár*
Megjegyzés: *A hazatérő kőő díjmentes utazási igazolványt kapott, ezért ez az igazolvány utazásra nem jogosít.*
*) A meg nem ílelő rész töröndő.

Fővárosi Nyomda Rt.

Nehéz dolog indulatok nélkül fogalmazni e cinikus igazolványról, mint tanúsítványról. A „népiólét” és a „hadifogoly gondozás”, hogy kerül egymás mellé? A hadifogság egy gyilkos háború jobbik végkimenetele, de ehhez hogy társul a „népiólét”, az igazán talányos. Az igazolvány megjelöli a fogságba esés helyét és idejét. Mintha a gyerekleven-téssel vívott fegyveres leányvári harcok során került volna hadifogságba Bálint. 19 évesen, még katona sem volt, amikor az orosz katonák civilként egyszerűen csak elfogták az utcán, és magukkal vitték. Milyen gondos rendeletekkel védték a hadifogságból hazatérők rongyos kincstári kacatját, miközben a síró anyák és feleségek annak örültek, hogy a csontsovány szeretteiket újra láthatták. A nyugati fogolytáborokból érkezők

nem voltak lerongyolódva, és csomagokkal érkeztek. E korban dívott az ironikus pesti humor: *Mit kiabált a nyugati táborokból érkező hadifogoly a pályaudvaron?:... Hordárt...hordárt..., na és aki az orosz táborokból érkezett?...Hordágyat...hordágyat.* A népnyelv kis túlzással ugyan, de a lényegget megragadó szatírával fogalmazott.

A foglyok megérkezésükkor még zsíroskenyeret is kaptak. A szerencsésebbek 5 forinttal és az ingyenes vasúti jeggyel hazautazhattak, de sokan még hosszú hónapokat Tiszalökön dolgoztak a vízlépcső építésénél, és csak azt követően térhettek haza családjukhoz.

A kincstári stílusú igazolvány kópiája helyett inkább nézzük a nyugalmat és a jövőbe vetett bizalmat igazoló népes bányászcsaládot. A 42 éves id. Weissenburger Bálint a 39 éves feleségével, Frank Máriával és 6 szép gyermekükkel látható a képen. A gyermekek (balról jobbra) a 7 éves Bálint, a későbbi „hadifogoly”, a legidősebb a 16 éves Mária, a későbbi férjezett Lakics Jánosné, a 13 éves Rudolf, az anya ölében az 5 hónapos Ferenc, a szülők között állva a 4 éves Simon és az apa előtt állva a 2 éves Vendel, aki még gyermekkorában meghalt. A 4 fiú életük meghatározó részében bányász volt. A fénykép 1933-ban készült, a szerény családi házuk udvarában (ma Bécsi u. 144.) akkor, amikor a háborúra még nem is gondoltak az emberek. Az apa 30 éves földalatti bányamunka után 1940-ben 5.000 pengős hűség jutalommal ment nyugdíjba.

A gyermek Bálint a házkörüli munkákban segítkezett. Iskolából jövet nagypja ci-

pész műhelyébe többször is benézett. Segítségére volt abban, hogy a megjavított cipőket, csizmákat a gazdáiknak házhoz vitte. A nagypa már gyermekkorában is a megbízhatóságra és a pontos számadásra bízta a segítőkész unokát. Szorgalmáért mindig pár fillér is kijárt Bálintnak. Iskolásként a többi gyerekhez hasonlóan ő is a „leventébe” járt, ahol Vitéz Sallay György tanító foglalkozott velük. A kamasz fiú a leányvári Kajári (Khoch) kőművesmesternél volt inas, majd segédként nála, és később egy budapesti kislakás-építési vállalkozásnál dolgozott.

Georg Binder helytörténeti munkája² hiányosan sorolja a malenkij robotra elvitt leányváriakat. Heintz János, Eifert Antal, Klotz Ferenc, Spielmann Antal és Péter József nevét említi, de ismert, hogy Mayer Ádám, Békési (Binder) László, id. Eifert Mi-

2. Leinwar; Eine donauschwäbische Gemeinde, Künselsau 1996

hály és veje, Szehr János is éveket töltött az orosz lágerekben. Bizonyára többen is voltak, akik a fogságból hazatérve továbbmentek az időközben Németországba elűzött családjuk után.

Varga Éva Mária doktori disszertációjában³ alapos elemzést nyújt a kérdés részleteiről, melyek szerint Sztálin világosan közölte a szövetségesek vezetőivel, hogy a Szovjetunió munkaereje a háborúban kimerült, és az elpusztított európai területeinek újjáépítéséhez munkaerő szükségletét „külföldi agresszív országok embereivel pótolja”. A kollektív büntetést a szövetséges hatalmak együtt fogadták el. 1944. december 16-án a Szovjetunió Honvédelmi Bizottsága 7.161 számú határozatában megfogalmazza:

A Szovjetunióba történő munkára irányulás céljából mozgósítani és internálni kell a Románia, Jugoszlávia, CsehszlovákiaBulgária, Magyarország... felszabadított területén tartózkodó valamennyi munkaképes németet, 17- 45 év közötti férfiakat, és 18-30 év közötti nőket”. A Belügyi Állambiztosság, a retteget grúz származású Berija irányításával kiadta 0066 számú titkos hadiparancsát: az összes német származású munkaképes személy mozgósítására a mögöttes terület újjáépítésére.

A magyar Ideiglenes Nemzeti Kormányt kész tények elé állították. Az „Új Dunántúl” hírül adja: „Közmunkára mozgósítják a munkaképes németeket”. Az NKVD (Belügyi Állambiztosság) katonai parancsnokai határidős létszámterveket kaptak a „művelet végrehajtására”.

1945. február 20-án aláírták a magyar-szovjet fegyverszüneti egyezményt. Addig a

„művelet végrehajtása” intenzíven folyt, és a „foglyok” a „hátszág megtisztítása” érdekében hadifogolytáborokba és nem jóvátételeli munkatáborokba kerültek. A „hadifoglyok” begyűjtése változatos módszerekkel folyt. Volt, ahol „dokument” kiadásával, volt ahol ingyenes mozielőadás megtekintésével, volt ahol a nőket csak egy kis krumpli hámozásra való invitálással gyűjtötték egybe, majd a fegyveres katonák gyűrűjében találták magukat az áldozatok. A módszer „demokratikus” volt, mert nemzetiségre, felekezetre, korra, nemre való tekintet nélkül vittek mindenkit, aki az elfoglalt területek razziái során a hálójukba került. Visszaemlékezők arról is írnak, hogy voltak olyan magyar falvak, ahol azok minősültek németeknek, akiknek a neve „R” betűvel végződött, mint HitleR-nek. A legtöbb hadifogoly német volt, majd létszámban a japánok, majd a magyarok következtek. Az elhurcolt és a háborús körülmények között fogságba esett magyarok száma együtt mintegy 526.064 fő volt, melyből alultápláltságban, járványokban és egyéb betegségekben 51.005-en haltak meg. Ezek az adatok a lágerok nyilvántartásaiból ismertek, és nem tükrözik a gyűjtőtáborokban és az utazás során meghaltak jelentős számát.

Bálint bácsit a környékről összefogdosott többi emberrel együtt terelték a gyűjtőhelyekre. Az örökkel kísért menet Perbál- Budajenő- Budakeszi útvonalon gyalog ért Budapestre. Egy-két embernek sikerült megszökni a menetből, akik helyét a kísérő katonák az útjukba kerülő más személyekkel pótolták. A legfontosabb volt, hogy a gyűjtőhelyeken el tudjanak számolni a rájuk bízott, ötös sorokba rendezett, meghatározott számú áldozattal. A bevagonírozás előtt foglalkozásuk szerint csoportokra osztották őket.

3. Magyar hadifoglyok és internáltak a Szovjetunióban az oroszországi levéltári források tükrében (1941-1956)

Bálint bácsi egy Budapest Kőbányáról induló vonatba került és Románián keresztül vitték őt a Szovjetunióba. A hideg marhahagyonokat csak lehetetlenség melegítette. A vagonokban még szalma helyett is csak fűrészponton feküdtek. Napi egyszer osztottak kevés kenyeret. Boldog volt, akinek sikerült egy-egy jégcsap szopogatásával enyhíteni szomjúságát. A fűtetlen hideg vagonban többen megfagytak. A megállóknál a megfagyott tetemeiket kirakták a hóba. Az életben maradtak az elhaltak ruháit is magukra öltötték. A végtelennek tűnő zsúfolt utazás hat hétig tartott. Megérkezésükkor nem tudták, hogy hol vannak, csak a nagy hóban gyalogolva siettek a láger barakkokba, hogy meg ne fagyjanak. A lágert drótkerítés és őrtornyok öveztek. A fa barakképületek félig földbe voltak vájva. Az üstökben főztek kását, és a meghatározhatatlan, semmi-ízű leveseket. A fekete rozskenyérből 400 gramm volt a napi fejadag. A napi ételadag 1750 kalória értékkel bírt, amely még a fele sem volt, a fizikai munkavégzéshez meghatározott napi kalória szükségletnek. A „Lélegzethinta” című lágerregényből ismert, hogy „egy lapát-emelés = 1 gramm kenyér”. A lágerekben a szívlapát volt „divatos”. Az „éhezési vagy puffadási betegségben” halt meg a lágerek foglyainak legtöbbje.

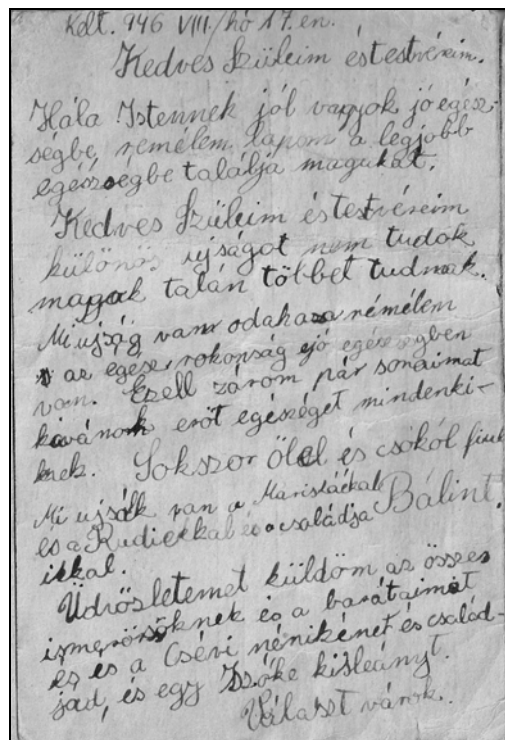
A lágeréletben a nyelvismeret is fontos volt. Bálint bácsi nagynénje a szomszédos Piliscsévre került, és a fiatal Bálint gyakori rokonlátogatásainak eredményeként alapvető dolgokban már meg tudta értetni magát az oroszhoz hasonló szlovák nyelven. A láger orosz parancsnoka egy első világháborús osztrák fogolytáborba került idősebb tiszt volt, aki fogságában megtanulta a német nyelvet. Bálint bácsi német tudásával táborparancsnoki privilégiumként egy 10 fős kályhaépítő munkacsapat első embere lett.

Minden nap más-más családi házaknál téglából és sárból építettük a kemencéket, kályhákat. Kályháink melegének mindenhol örültek a szegényesen élő emberek. Többségükben általában nem voltak ellenségesek velünk szemben. Voltak, akik szegényes ételeikkel is megkínáltak bennünket, de voltak családok, akiknek még annyi sem jutott, mint nekünk, hadifoglyoknak. A környék rengeteg erdőjében bőségesen volt tűzifa is. Napi munkaidőnk addig tartott, amíg egy-egy részmunkát befejeztünk. Általában két nap alatt elkészült a nagy kályha, amely egyszerre négy helyiséget melegített. Többször vittek bennünket erdei fakitermelési munkára. Volt eset, amikor 50-60 fokos hidegben dolgoztunk. Aki a fáradtságtól kimerülve leült, az megfagyott. Velem kétszer is előfordult, hogy a nedves nemezcsizma a lábamon megfagyott, amit társaim csak késsel tudtak lefejtetni megmerevedett lábaimról. Volt, hogy 2-3 méteres hóban csináltunk magunknak utat. Arrafelé csak 3 hónapig volt nyár.

Ha visszaemlékezem az átélt szenvedésekre, máig sem tudom felfogni, hogy társaimmal hogyan bírtunk ki minden megpróbáltatást. Aki nem teljesítette a napi normát, az kevesebb kenyéradagot kapott, amely után még gyengébb lett, és még kevesebb munkára volt képes. Egy pilismaróti fogolytársam orvos volt (nevére már nem emlékszem). Ő jó tanácsaival segített, mert gyógyszer még a „kórházba” kerülteknek sem jutott. A „kórháznak” nevezett távolabbi barakk be sem volt kerítve, hiszen az odakerült betegek olyan gyengék voltak, hogy alig tudtak járni. A betegeket „hókásoknak” hívtuk. Egy tokod-üveggyári társamra is emlékszem. Volt köztünk egy pap is, aki mindnyájunkért sokat imádkozott és mindig azt mondta „fiúk, ne csüggedjetek, a jó Isten megsegít bennünket és haza fogunk jutni”.

A katonák, akik őriztek bennünket, általában nem voltak ellenségesek vagy gorombák, de mint mindenütt, itt is voltak durva, rossz emberek. Szomorú, hogy ilyenek voltak társaink között is, akik árulkodtak, vagy meglopták társaink féltve vigyázott kenyér-adagját.

Hosszú időszak után már a kiosztott levelezőlapokon levelet is írhattunk.

Edit néni, a gondos feleség vigyázva őrizte meg a 19 db küldött és érkezett levelezőlapszerű pár mondatos írásokat, amelynek mindegyikén ott látható a cenzúrázást jelző számozott, rombuszalakú bélyegző. Az első levelet másfél év után kapták meg az aggódó szülők. Dátuma 1946. VIII. 8, az érkezési bélyegzőn pedig a dátum 1946. X. 26. Az öröm akkora volt, hogy a postás, Takács Karcsi bácsi még a határban dolgozó szülők-höz is kibiciklizett és lobogtatva vitte a jó hírű rövid levelet.

Íme, a munkától eldurvult kéz szálkás be-tüivel írt, elsőnek megérkezett pár sor:

Kedves Szüleim és testvéreim!

Hála Istennek, jól vagyok, jó egészségben, remélem lapom a legjobb egészségben találja magukat. Kedves Szüleim és testvéreim, külön újságot nem tudok, maguk talán többet tudnak. Mi újság van odahaza, remélem az egész rokonság jó egészségben van. Ezzel zárom pár soraimat kívánok erőt, egészséget mindenkinek. Sokszor ölel és csókol fiuk. Mi újság van a Mariskákkal és a Rudiékkal és családjaikkal. Üdvözlétemet küldöm az összes ismerősöknek és a barátaimat és a csévi nénikémet és a családját.... Választ várok.

Mariska és Rudi az idősebb testvérei voltak Bálintnak.

Az apa válaszlevele:

Drága fiam

Kedves lapodat nagy örömmel fogadtuk, melyet már igen vártunk, igen nagy öröm volt, mikor olvastuk, hogy egészségben vagy, és fő, hogy még hála Istennek, élsz. Nem tudod elképzelni, hogy mennyire várunk téged, már el van készítve a jó bor, hús, csak te gyere már egyszer. A levél bátyja más írásával folytatódik: Mindnyájan egészségben vagyunk. A Fater is már igen vár, ő is már kezd öreg lenni, de még hála istennek egészséges. A Mutter sokat sír utánad, hogy oly soká nem jössz. Simon már olyan nagy, hogy nem ismernéd, a Ferenc is már nagy, és az Emmi nagyon sokat emleget, hogy te oly soká nem jössz. A Lakicsék is jól vannak, egészségben vannak. Lapodat máma megkaptuk, nagy örömmel fogadtuk. Az üdvözlétemet átadtuk mindenkinek. Ők is üdvözléteket küldik... Sokszor csókol és ölel Szüleid, testvéreid és a rokonság. Nagyon várunk. Csókol Rudi

Rudolf bátyja 1946. november 22-i leveléből:

...örültünk, hogy még élsz...Éppen máma mondta a rádió, hogy még az idén 25.000 hadifogoly jön Oroszországból. Remélem, hogy ezek között te is ott leszel..... A szülők élnek, egészségben vannak. A Papa készített jó bort mire jössz, de te csak nem jössz. A Simon jár fuvarozni. Ferenc járja a 8. osztályt. Már mindenki csak téged vár, kérünk iparkodjál egy kicsit, mert ha soká nem jössz Mama még beteg lesz utánad.....

A későbbiekben más rokonok, barátok, iskolatársak is bekapcsolódtak a levelezésbe.

Schmidt Jánosné, szül. Baumstark Anna leveléből:

A 8 hónapos nyaralás [németországi ki- és visszatelepülés] után végre mink is hazajöttünk...sok újságot írhatnék, de kicsi a lap...Már készülünk a szilveszteri bálra, mily szép volna, ha mind együtt lehetnénk...Már nagyon sokan megházasodtak, nem is gondolod...

1947. január 29-i apai levélből egy mondat:

Kedves fiam.... Várjuk mire szerencsére hazatérsz, reméljük ha február 10-én aláírják a békeszerződést, haza engedik a foglyokat.

1947. április 10-én egy osztálytársától kapott levélben olvashatjuk:

Nagyon szomorú, hogy azt kell írnom, még egy barátod sincs ideheza...Légy szíves írd meg, hol van a Békési Ferenc. A Guszti sincs itthon, Németországba van. Remélem nemsokára viszontlátjuk egymást. Békési, aki a lágerben meghalt, a levelet író Kleiner Hermina szomszédja volt, Kleiner Gusztáv pedig Bálint egyik legjobb barátja volt, akiről később így ír egy levelében Rudolf, a

testvér: *A Guszti már szeretne nőszülni, de fog várni mire haza jössz.*

A szaporodó levelezőlapok magyarországi példányain már egy karácsonyfa ágacska és szerencsepatkó is látható a karácsonyi és újévi köszöntő mondatokkal. A nyomtatványon olvasható szöveg „Levelező lap hadifoglyok és hadifogoly hozzátartozók részére. A levelezőlapot kiadja: A Magyar Kommunista Párt Központi Hadifogoly Irodája... Utánnymás tilos!” A ma divatos szlengben fogalmazva azt is mondhatnánk, hogy „po-fátlanság” a nagy betűkkel nyomtatott magyar és orosz nyelvű biztató felhívás a lap alján: „Erősítsd a szovjet-magyar barátságot.” A kiszolgáltatott hadifoglyok minden szenvedésekkel teli napjukon közvetlenül érzékelhették ennek a barátságnak „vendégmarasztaló” jellegét, amely a későbbiekben sem lett „örök és megbonthatatlan”.

Már 1946-ban elindultak Magyarországra az első hadifoglyokat szállító vonatok. Ők zömmel munkaképtelen betegek és rokkantak, súlyosan kimerültek voltak, akik munkát nem végezvén csak terhelték a hadifoglyok „élelmezési költségét”.

Az 1947-es magyarországi választási kampány része volt Rákosi Mátyás moszkvai látogatása, amelybe beleillett a KMP „hadifogolymentő akciója”. 1947 júliusában érkeznek haza az első nagyobb létszámú csoportok. (1947 augusztusában voltak a választások.) Szekfü Gyula moszkvai nagykövet az 1848-as centenáriumi ünnepekre kéri az egyenes ági Batthyány-rokon hazahozását, de kezdeményezésének sorsa nem ismert. Örkény István író a KMP kérésére szabadult 1946-ban. A hadifogoly ügy végleges rendezése csak az 1948-ban készült diplomáciai jegyzékváltással zárult le.

Az 1947 júniusában Debrecenbe érkező hadifogoly-vonat mozdonya Sztálin és Rákosi képeivel volt díszítve. „A vidáman örvendező hadifoglyok katonás rendben sorakoztak fel” – halljuk a korabeli filmhíradó szövegéből.” Felföldy László hadifogoly, köszönetet mondott a Szovjetuniónak, és a hadifoglyok hazahozatalának ügyét teljes sikerrel támogató Rákosi Mátyásnak. „Nem felejtjük el, hogy Horthy vitt ki és Rákosi hozott haza bennünket!” – hallhatjuk a személyi kultusz ízű megrendezett, izléstelen parádéről.⁴ A filmtudósításnak csak a szeretteikkel való boldog ölelésekről és örömkönyekről látható részei voltak őszinték.

Weissenburger Bálint 1947. július 6-án érkezik Debrecenbe. Megkapja orvosi vizsgálati lapját, melyen igazolják, hogy „fertőző betegségre nem gyanús, tünetmentes”. Az igazoláson egy átlós pecsét szövege szerint: „egészségügyi vizsgálaton átment, egészséges, utazhat”. Felszállt a pesti vonatra és több sorstársával együtt megérkezett Budapestre. Elsőnek édesapja ölelte át nagyon várt, szeretett fiát. Mindketten örömkönyeket törölgették a testvérek és rokonok gyűrűjében. A többiek is boldogan ölelték Bálint testvérüket, aki 22 évesen, lerongyolódva, 44 kilóra lefogyva szinte szólni is alig tudott.

A szülői házban az édesanya a legfinomabb étkekkel várta fiát. Szemei most az öröm könnyeitől lettek fátyolosak, amikor szeretett gyermekei körbeülték az ünnepi asztalt. Az apa legfinomabb borával kínálta az ünneplő népes családot és rokonait. Még szeretett nagyapjának kívánsága is teljesült. Ő mindig azt ismételte, hogy „nem fogok addig meghalni, míg Bálint unokám haza nem jön”.

A község plébánosa, Fery Antal segített abban, hogy Bálint a hazaérkezést követően, szeptemberben egy 3 hetes hévízi üdülési utalványt és ingyenes vasúti jegyet kapott. A hévízi üdülő vöröskeresztes pecsétjével igazolta, hogy szeptember 11- től október 4-ig Bálint a gyógyüdülőben pihent. „A vármegyei alispán által 75 forint hadisegélyben részesült” – olvashatjuk a hadirokkant igazolványára ráírva. Bálint lassan-lassan újra megszokta a civil életet.

Felerősödve budapesti munkahelyén jelentkezett munkára. A lerombolt főváros építkezéseinek kőműves szakmájának nagy respektje volt. Később Rudolf bátyja és Schiszler György rokona agitációjára a bányász munkát választotta. Amikor a csolnoki VI. akna „elúszott”, az aknamélyítő vállalat-hoz hívták dolgozni, ahol a nagyon emberséges vezető, a tatabányai Szám János mindenben segítségére volt. Több falubeli munkatársával és rokonával 28 évig dolgozott a jó hírű vállalatnál, ahonnan 55 éves korában vonult nyugdíjba.

Közben egyéni életét is eltervezte. 1949-ben vette feleségül Stadtmüller Editet, aki félárván nevelkedve korán megismerte az élet megpróbáltatásait. Bálint bácsi beszélgetésünk során elmondja, hogy már egészen fiatal korában elhatározta, hogy a félárva Edit lesz a felesége. Edit néni enyhe mosollyal nyugtazza a késői vallomást.

4. 1947 júniusi magyar filmhíradó

Munkahelyi és rokoni segítséggel és az ő sok-sok munkájukkal elkészült a Bécsi úti szép házuk. Később a bányászkeresményből Bálint bácsi megvette 100-as, lemezvillás Csepel motorkerékpárját, amelyet idővel nagyobbra cserélt. A fiatal pár a baráti, rokoni társasággal sok környékbeli szép helyre kirándult a féltett motorral, amelyet berregő hangja után az idősebbek svábosan csak „klépre”-nek neveztek és megmosolyogtak. Edit néni házuk előtti szép konyhakertjében virágait és zöldségágyásait gondozta, Bálint bácsi meg szőlőt telepített, mert ő sem adta alább édesapjánál, aki szeretett vendégeit mindig a legjobb borával várta.

Sok szép lakodalmi fénykép örzi fiatal éveik ünnepeit. Szép családi életük a gyermekek születésével teljesedett ki. János,

majd az ikrek, Bálint és Rudolf is megszülettek. János esztergályos és liftszerelő, Bálint kőműves, Rudolf pedig villanszerelő szakmát tanult. Mindhárom fiú katonai szolgálattát is letöltötte. A család napjainkra 4 unokával és 3 dédunokával bővült.

Bálint bácsi ez évben lesz 87, Edit néni pedig 83 éves. Életük nem volt könnyű. Az elmúlt év karácsonyt váró napjaiban, december 21-én temették férfikorának teljében lévő első fiukat, Jánost, aki a betegeskedő szüleit mindig minden gondjukban segítette. Az unokák és dédunokák ugyanolyan szeretettel ápolják, gondozzák a munkájukban elfáradt nagyszülőket, mint ahogy ezt szüleik szeretettel és önzetlenül végezték.

Búcsúzóul az olvasóknak magam is tartozom egy vallomással. Több emberi történetről írtam már szomorú, gondolkodásra késztető sorokat. Bálint bácsi szibériai fogságban töltött keserves, okatlan és megalázó sorsa olyan tömény sokként ért, hogy csak hosszabb időszak után voltam képes megfogalmazni gondolataimat. Az ő mondatai nem vádoltak, nem voltak gyűlölködők, kirekesz-

tők, csak a miértekre keresték a válaszokat, melyekre én sem tudtam felelni.

Köszönöm Edit néninek és Bálint bácsinak a beszélgetéseket, és úgy vélem, mindannyiunk nevében kívánhatom, hogy még sokáig velünk maradjanak.

Leányvár, 2012. február 17.

Dr. Szakmár János

„NEM ÍGY VAN AZ SZOMSZÉDOK” Adalék a leányvári vasútállomás múltjához.

A Leányvári Újság márciusi számában és a község honlapján is olvashattunk a Budapest–Esztergomi vasútvonal településünket is érintő, 2012. évi fejlesztéséről. Napjaink túlsúfolt közúti közlekedésében egy helyütt újra reneszánszát éli a vasútvonalak fejlesztése, más helyütt pedig az elavult, gyér utasforgalmú szárnyvonalak forgalomkorlátozó, leépítő rendelkezéseiről olvashatunk.

A Millennium körüli években országunk általános fejlődése mellett jutott pénz a vasútvonalak fejlesztésére is. Esztergom történelmi múltja és kereskedelmi szerepe mellett a Dorog vidéki szénbányászat fejlődése és a főváros növekvő energiaigénye is magyarázója a vasútvonal viszonylag korai megépülésének.

1895. november 17-én volt a Budapest–Esztergomi vasútvonal átadási ünnepsége. A korszerű, 422-es sorozatú gőzös hozta az első, ünnepi vonatot Budapestről Esztergomba. A leányvári vasútállomáson Csév, Kesztlőc és Leányvár községi vezetői fogadták a szerelvénnnyel érkező díszvendégeket. Az ünnepi eseményen történekről az Esztergom és Vidéke c. újság 1895. november 21-i számában a következőket olvashatjuk:

Utóhangok a vasútmegnyitásról.

A Budapest-Esztergomi h.é. vasút megnyitása alkalmával berobogván Leányvár község állomásba a küldöttséget hozó díszvonat, melyet ott Leányvár, Kesztlőc és Csév községek előjárói fogadták, - csakhamar jelentkezett a kiszállott küldöttség előtt Csév község előjárósága és előadták a községükön esett és meg nem tűrhető sérelmet, hogy t. i. eme indóház [induló vonatok háza] Leányvár felirású elnevezést visel, holott Csév község határában épült föl. A küldöttség megvilágosítani és megnyugtadni iparkodott őket, hogy ezzel semmi hátránya nincsen Csév községnek, és hogy ez azért van így, mert Leányvár község 5 percnyi, míg ellenben Csév községe félórányi távolságra esik az indóháztól és az indóházak általában a legközelebbi községektől nyerik elnevezésüket. Ezen argumentumokra elégedetlenül fejüket csóválták, míg csak elő nem állott egy községe érdekét szíven viselő őstermelő, oda szólva a cséviekhez a küldöttség előtt: Nem így van ez szomszédok. Ezen állomáshoz, sőt környékéhez is az egész földet a mi leányvári határunkból hordották ide, tehát nem a ti, hanem a mi földünkön áll az, s így joggal nevezhették el Leányvár állomásnak. Ezen argumentum ezután döntött, mert ez általuk valónak ismertetvén föl, jobban megnyugodtak a Leányvár elnevezésben és fölhangtak további óvástételükkel.

A történet emlékeztet A fülemile c. elhíresült Arany-versre, amelyben a két feleselgető szomszéd gazda így érvelt: *Pál: Istenem, uram/ beh szépen fűtyül ez az én mada-ram! Péter: Kendé bizony az árnyéka! Hát kié – pattogja Pál – mikor az én fámra száll?*

A fülemile szép reggeli ébresztője mindenkit gyönyörködtetett, mint ahogy a vasúti közlekedés minden utas előnyét és kényelmét szolgálta.

A tudósításból úgy tűnt, az őstermelői bölcsesség feloldotta a méltatlankodást, de a kedélyek mégsem nyugodtak meg. Az Esztergom c. hetilap 1896. március 1-i számában olvashatjuk:

Az Esztergom- Budai vonalon lévő Leányvár állomás neve Leányvár-Csévre lett változtatva.

A cséviak megenyhültek, a leányváriak pedig a mai Bécsi útnak a Vasút utca nevet adták, amely később Szent István utca lett. A mai Vasút utca helyéről szállíthatták a földet az állomás épületének és vasútvonalának töltéséhez, mivel az építkezés idején az akkori terület még zombékos, lápos, mély fekvésű terület volt. Tény, hogy abban az

időben telekkönyvileg és közigazgatásilag Csévhöz tartozott a terület, amire a régi dülöneve is utal. Leányváriasan Sluváknvínként (Slowakenwiese = szlovák kaszáló) ismert. A mai Bécsi út vasút felőli oldalán épült házak után még az elmúlt század 40-es éveiben is Csévre jártak a leányváriak ügyes-bajos intézendőikkel. Napjainkra már Piliscsévnék is van saját vasútállomása, de a hajdani gondozott vasúti szolgálati és irodai épület helyiségeinek rozsdásodó vasrácsai jelzik a gazdátlan szegénységet.

Örömmel várjuk a tervezett korszerűsítések mielőbbi megvalósulását, hogy sok lakótársunk gyorsabban és kényelmesebben jusson el fővárosunkba, ahova többnyire tanulni vagy dolgozni jár. Bizonyára a megszépülő új megállók gondozására és környékének folyamatos ápolására is több figyelem jut majd. Az időszakonként közlekedő nosztalgia vonatok utasainak is így nyújthat majd igazi örömet és élményt a szépséges pilisi táj.

Leányvár, 2012. április 1.

Dr. Szakmár János

Nyár elején elkezdődnek a vasúti fejlesztési munkálatok

Márciusi számunkban már írtunk a várható, Leányvárt is érintő vasúti fejlesztésekről. Lapzártá után, március 13-án írta alá a vonatkozó kivitelezési szerződéseket a Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt. a nyertes kivitelezőkkel, így nyár elején megkezdődnek a munkálatok.

A beruházás kapcsán tervezett vágányzárak:

**Pilisvörösvár - Piliscsaba között:
2012. 06. 16. – 2013. 03. 31.**

**Piliscsaba - Esztergom között:
2012. 06. 16. – 2012. 10. 30.**

A vágányzárak miatt előreláthatólag 2012.06.16. – 2013.03.31. között Pilisvörösvár – Esztergom között autóbusszal lehet utazni. A felújítás ideje alatt zajló közlekedési rend részleteiről várhatóan május végén, az előírások szerint legkésőbb 14 nappal a vágányzár kezdete előtt a MÁV-csoport a saját utas tájékoztatási rendszerein és a médián keresztül is értesíteni fogja az utazóközönséget. Természetesen – a tervek szerint – **vonatpótló buszok** fogják az utasokat szállítani az érintett szakaszon.

A Pilisvörösvár – Piliscsaba vonalszakasz közötti munkálatok várhatóan 2013 végére,

míg a Piliscsaba – Esztergom közötti kivitelezés tervezetten 2013 közepére készül el.

A NIF Zrt. kapcsolódó beruházása az Északi Vasúti Duna-híd – Pilisvörösvár vonalszakasz átépítése is. Az alprojekt esetében a kivitelezői közbeszerzés folyamatban van (2. vágány épül Szentendrei út – Pilisvörösvár között, a sebesség a jelenlegi 60 km/h sebességről 80/100 km/h sebességre növekszik). A teljes Északi Vasúti – Duna-híd – Esztergom vonalszakasz átépítése befejezésekor (2014.05.30.) a menetidő Budapest-Nyugati pu. – Esztergom között 1 óra 12 percre csökken.

Külön beruházási ütemben valósulhat meg a vasútvonal villamosítása, Esztergom állomás átépítése, a Bécsi út és a vasútvonal szintbeli keresztezése kiváltása, a Rákosrendező – Újpest vonalszakasz átépítése is.

A projektek az Új Széchenyi Terv keretében a Közlekedés Operatív Program (KÖZOP) részeként valósulnak meg, a Kohéziós Alap (KA) társfinanszírozásával.

*A hír forrásai: [http://www.nif.hu/hu/hirek/Megkezdodik_az_elovarosi_vasuti_fejlesztes_a_Pilisvorosvar-Eszte_valamint_a_MAV_Zrt.](http://www.nif.hu/hu/hirek/Megkezdodik_az_elovarosi_vasuti_fejlesztes_a_Pilisvorosvar-Eszte_valamint_a_MAV_Zrt.Kommunikációs Igazgatóság tájékoztatása)
Kommunikációs Igazgatóság tájékoztatása*

Asztalitenisz

Elkezdődött a tavaszi szezon a megyei pingpong bajnokságban. Úgy gondoltuk, hogy mostantól minden, a bajnokságban lejátszott meccsről egy rövid összefoglalót fogunk írni.

Eddig három forduló került megrendezésre a szezonból. Valamennyi meccsünket hazai pályán játszunk, mivel az előző félévben az összes meccsen mi szerepeltünk vendégként.

A liga:

1. forduló: Leányvár 1 5:13 Eternit 1

A bajnokság második helyezettje ellen nem sikerült a bravúr, sajnos nem tudtuk megverni az ellenfél két legjobb játékosát. Az eredmény hűen tükrözi az erőviszonyokat, a nyergesi csapat még ennyivel jobb nálunk.

Győzelmek: Szikora B. – Szikora M. páros, Szikora B. 2, Szikora M. 1, Szikora K. 1

2. forduló: Leányvár 1 7:11 Kisbér

A tavalyi kis különbségű vereség után, ismét kikapunk egy szoros meccsen. A döntő szituációkban jobban koncentráltak a vendé-

gek, több 3:2-es meccset is megnyertek, így ők örülhettek a rangadó végén.

Győzelmek: Szikora B. – Szikora M. páros, Szikora B. 3, Szikora K. 2, Szikora M. 1

3. forduló: Leányvár 1 0:18 THAC 1

A listavezető ellen sima vereséget szenvedtünk. Tata csapata messze kiemelkedik a mezőnyből, tavaly még eggyel magasabb osztályban játszottak (NB III). Azért sikerült pár szorosabb meccset is játszani, és a teljesítménnyel elégedettek lehetünk.

Győzelmek: -

4. forduló: Leányvár 1 9:9 Esztergom

Remek játékkal, kiélezett küzdelemben sikerült pontot szereznünk a jóval esélyesebb vendégekkel szemben. A sok edzés és gyakorlat kezd meg hozni a gyümölcsét. Ezzel szinte biztossá vált, hogy nem fogunk kiesni az A ligából.

Győzelmek: Szikora B. – Szikora M. páros, Szikora B. 4, Szikora M. 2, Szikora K. 1, Jókai Cs. 1

5. forduló:

Leányvár 1 3:15 Tatabánya ASE

A tatabányai csapat elleni meccsben több volt. Ekkora különbség nincs a két egyesület közt, csak most jobban jött ki nekik a lépés, a szoros szituációkból ők jöttek ki győztesen.

Győzelmek: Szikora B. – Szikora M. páros, Szikora B. 2.

B liga

1. forduló:

Leányvár 2 0: 18 Mogyorósbánya

A sokkal rutinosabb vendégek nagyarányú győzelmet arattak felettünk.

Győzelmek:-

2. forduló: Leányvár 2 8: 10 Eternit 2

A tavalyi sima vereség után (1:17) idén majdnem sikerült megverni Nyerges második számú csapatát. A nagyszerű teljesítmény mellől csak egy kis szerencse hiányzott a pontszerzéshez.

Győzelmek: Márton T. – Rácz A. páros, Márton T. 4, Rácz A. 2, Bánffy D. 1

3. forduló: Leányvár 2 2:16 THAC 2

Az élbolyba tartozó vendégekkel egyedül csak Márton T. tudta felvenni a versenyt, így biztos vendég siker született.

Győzelmek: Márton T. 2

4. forduló: Leányvár 2 2:16 Pilismarót

Az esélyesebb vendégek simán elvitték a két pontot. Ismét Márton Tamás tartotta a lépést a hazaiak közül, két szép győzelmet aratott.

Győzelmek: Márton T. 2

5. forduló: Leányvár 2 2:16 Ács 2

A bajnokság másodikja ellen, akik tavaly estek ki az A ligából reális eredmény született. Márton T. viszont nagy győzelmet aratott, mivel az ellenfél legjobbját, aki az egyéni ranglistát is vezeti, 3:2 arányban megverte.

Győzelmek: Márton T. 2

A bajnoki fordulókön kívül most rendezték meg a megyei utánpótlás egyéni bajnokságot Tatán. A jó hangulatú, színvonalas versenyen a leányvári színekben versenyző Szikora Kristóf – Szikora Márton páros bronzérmet szerzett ifi kategóriában. Gratulálunk hozzá!

Ha az eredményekben nem is annyira, de a mutatott játék alapján nagyon látszik a fejlődés a csapaton, és folytatva az edzéseket biztos sikerül még jó néhány pontot és szép győzelmet szerezni.

Leányvár SE

A leányvári SE története – 1. rész

A következő visszaemlékezésből meg tudhatjuk – akik pedig részesei voltak, felidézhetik –, hogyan is indult a judo sport itt, Leányváron. Számtalan helyi és környékbeli általános, illetve középiskolás fiú és lány választotta ezt a sportot szabadideje hasznos eltöltésére, és járt lelkesen a heti 3 edzésre. Ebben a beszámolóban szinte kizárólag leányváriak nevével

találkozunk, akik akkor még gyerekek voltak, ma viszont sokan közülük már boldog szülők. Érdekes visszaolvasni, milyen sikereket értek el a helyi fiatalok már akkor is eme sportágban.

A kezdet...

1990 szeptemberében már nagy másodikosként ültem társaimmal az iskolapadban, mikor egy napsütéses reggelen látogatóink érkeztek. Mindannyian megszeppenve, de hatalmas csodálattal hallgattuk meg a tájékoztatót a cselgáncsról. Életemben először hallottam e sportról, s már akkor lenyűgözött. Osztálytársaim közül többen már azonnal elhatározták, hogy belépnek az akkor megalakuló Leányvári Judo Egyesületbe. Én, bár tetszett, mégis haboztam, féltem a kihívástól. Nem lányoknak való sport ez – gondoltam.

Végül erős szülői behatásra én is csatlakoztam társaimhoz, és akkor még nem is sejtettem, hogy gyermekkorom és életem egyik legmeghatározóbb és legszínesebb öt esztendejé áll előttem.

Az egyesület Pfluger Antal vezetésével alakult, aki az Esztergomi Spartacus SC-ben szerzett több éves szakmai tapasztalatát sikeresen tudta hasznosítani Leányváron, és létrehozta az elkövetkezendő évek egyik legsikeresebb szakosztályát. Ki kell emelnünk Deák Attila érdemeit is, aki kitartásával és lelkesedésével kiváló jobb keze lett Pfluger Antalnak.

1991

A kőkemény munkának és szorgalomnak hamar meglett az eredménye. A Leányvári Judo Egyesület lelkes és ifjú sportnövendékei 1991-ben léptek először tatamira, és elsőként a serdülő lányok mutatták meg, milyen harciasak. Budapesten az UTE sportcsarnokában november 16-án, a serdülő női egyéni bajnokságon 35 kg-os súlycsoportban Borsos Krisztina harmadik, 53 kg-os kategóriában Kovács Éva ötödik, 58 kg-ban pedig Legény Mónika szintén ötödik helyen végzett.

1992

- Nemsokára a fiúk kemény munkájának is meglett az eredménye: a gyermek „B” fiú egyéni bajnokságon, Budapesten november 21-én 41 kg-ban Deák Attila harmadik helyen végzett, ugyanitt „C” fiú egyéni kategóriában 53 kg-ban Nagy Ákos a csapat nagy öröme első helyen végzett, legyőzve olyan neves, több évtizedes hagyományokkal és sikerekkel rendelkező sportegyesület versenyzőit, mint az UTE, a KSI vagy a Paksi Atomerőmű. Ezzel pedig az egész ország felfigyelt a szinte semmiből létrejött Leányvári SE-re. Az egyesület kivívta a szakma országos elismerését, és messzire vitte a kis falu jóhírét.
- A serdülő női egyéni bajnokságról, melyet november 14-én rendeztek meg Budapesten, szintén érmeikkel érkezett haza a lánycsapat. 45 kg-ban Borsos Krisztina bronz, 63 kg-ban Legény Mónika pedig ezüstérmet szerzett. Továbbá 53 kg-ban Egerszegi Melinda ötödik és 58 kg-ban Hermann Hedvig negyedik helyen végzett.
- A debreceni gyermek „A” lány egyéni bajnokságon, 53 kg-os súlycsoportban Bartl Zsuzsanna elsőprő győzelmet aratott, megszerezve ezzel Leányvár második egyéni bajnoki címét. Ugyanebben a súlycsoportban második lett Széki Zsuzsa, 45 kg-ban pedig Vojczek Szilvia erős küzdelemben bronzérmet szerzett.
- Debrecenben december 5-én a lány korosztály legifjabbjai is megmérettették magukat az egyéni bajnokságon. Berényi Dóra 26 kg-ban második, Baumstark Éva 32 kg-ban második, Szehr Judit 35 kg-ban harmadik helyen végzett. Továbbá bronzérmet szerzett 38 kg-ban Klotz Veronika, 41 kg-os súlycsoportban Mike Katalin negyedik, 45 kg-ban Gölcz Mira második, 53 kg-ban pedig Domavári Zsanett első helyen végzett.

- A serdülő női csapatbajnokságon a budapesti Spartacusban Leányvár csapata bekerült a legjobbak közé, és erős küzdelemben megszerezte a harmadik helyet. A csapat tagjai: Borsos Krisztina, Eger-

szegi Melinda, Hermann Hedvig és Leány Mónika.

...Folytatás a következő számban...

Leányvári Diák judo sikerek

Országos meghívásos versenyen vettek rész Tokodaltárón a leányvári és esztergomi diák és serdülő judosok közös csapattal. Nagyon jó teljesítményt nyújtott Romanek Péter, Hangya Gergő, Bugyi Áron, Garzó Áron és Baráth Roxána.

Egyéni helyezések:

1. hely: Veres Kinga, Tandi Alexa, Petrányi Réka, Fixli Lili, Hertlik Nóra, Kemenes Balázs, Hertlik Máté, Hangya Gergő, Zsiros Dorina, Gaál Gergő, Garzó Áron, Farkas Szilvia, Kecskés Orsolya, Keresztesi Dóra, Tandi Zsanett, Veres Attila, Bugyi Áron,

Gáspár Csilla, Baráth Roxána és Romanek Péter.

2. hely: Máté Viktor, Máté Vivien, Andó Fruzsina, Almási Kornél és Fixl Tamás.

3.hely: Tomázi Márk

4.hely: Máté Olivér

Szervezők és felkészítők: Pfluger Antalné, Baráth József, Cserni László, Keresztesi Zsolt, Pócsföldi Gábor és Pfluger Antal.

Tisztelettel: Pfluger Antal

SE elnök

Szerkesztőségi hírek

Mire ezeket a sorokat olvassák, már jócskán elmúltak a tavaszi ünnepek, így csak utólag kívánhatunk mindnyájuknak békés, boldog Húsvétot!

Néhány hétköznapi, de fontos ügyről is szeretnénk szót ejteni. Az elmúlt hónapokban mindenki láthatta, hogy az újság, a képi újság, a weboldal, sőt, most már **a falu újonnan létrejött Facebook-oldala** is egyre több és egyre frissebb, aktuálisabb hírrel van tele. Az a célunk, hogy valóban azok a hírek kapjanak nyilvánosságot, amelyekre a falu lakói legjobban kíváncsiak. Ezért újból kérjük Önöket, hogy e-mail címünkre (leanyvariuj-sag@freemail.hu) vagy a körjegyzői hivatal postaládájába juttassák el véleményüket, javasolataikat. **Legyenek társaink a szerkesztésben!** Küldjék el saját írásait, képeiket,

vagy hívják fel figyelmünket egy-egy témára!

Tudjuk, hogy a falu sorsát érintő legfőbb kérdések **a képviselőtestület ülésein** kerülnek szóba, dőlnek el. **Jogos az igény, hogy a falu lakói ezekről is hírt kapjanak.** Sajnos azonban a tárgyalta ügyek sokszor olyan bonyolultak, annyi háttérismeretet igényelnek, hogy mi az újságban felelősen nem vállalhatjuk ezek közzétételét. Így továbbra is ajánljuk, hogy a falu weboldalán olvassák el a testületi ülések jegyzőkönyveit. (Reméljük, hogy a jövőben a jegyzőkönyvek az üléseket követően gyorsabban felkerülnek majd a honlapra.) A hiteles tájékoztatás legjobb formája persze az lenne, ha **jó minőségű (tiszt, érthető hangú, mozgó kamerával rögzített) videó-felvétel** készülhetne minden ülésről! Jelenleg ehhez nincsenek meg a

technikai feltételek. **Ezért kérjük, hogy aki a felvétel rendszeres elkészítésében és közreadásában bármilyen segítséget tudna nyújtani, az jelezze a szerkesztőségnek!**

A művelődési házunk avató ünnepségének keretében Gáspár Tibor, a Leányvári Német Önkormányzat elnöke, a Leányvári Újság főszerkesztőjének, **Misik Hajnalkának 15 éves nemzetiségi táncsoporti tag-sága elismeréseként emléklakettet adott át.** Az újság olvasói nevében is gratulálnak a szerkesztőtársak Hajninak a sokoldalú és színvonalas nemzetiségi munkájához, amelyet másfél évtized óta végez.

Kedves Olvasók! Engedjék meg, hogy mint az újság szerkesztőségének nemrég csatlakozott tagja, röviden bemutassam magam.

Édesanyám Iharosberényben (Somogy megye), édesapám Hegyeshalomban született, az én „szülőfalum” pedig Óbuda. Az óbudai Árpád Gimnáziumban érettségiztem,

majd az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szereztem matematika-fizika középiskolai tanári diplomát 1982-ben. 13 éven át tanítottam a Bolyai János Textilipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézetben. Gyermekeim születése után már nem mentem vissza tanítani, elsősorban 28 éves korom óta fennálló és fokozódó nagyothallásom miatt. 2005-ben költöztünk ki családdal Leányvára. Kisebb fiam hetedikes itt a faluban, nagyobbik fiam tavaly szeptember óta az esztergomi Dobó Katalin Gimnáziumba jár.

Az olvasást, a könyveket elsősorban édesapámnak köszönhetően már kisgyermek koromban megszerettem, így az írás sem áll tőlem távol. Tavaly a falu internetes fórumán írtam néhány bejegyzést, ez után keresett meg 2011 novemberében Szakmár János azzal a kérdéssel, hogy lenne-e kedvem az újság készítésében részt venni. Rövid hezitálás után igent mondtam. Szívesen végzem ezt a munkát, és örülök, ha ezzel hasznára lehetek a falu közösségének.

Sándori Klára

Rövid hírek

2012. március 31-től április 14-ig a tati kultúrházban látható volt a leányvári **Szakmár Krisztina** foltvarrás kiállítása. A megnyitó ünnepségen szerepeltek nagycsoportos óvodásaink is.

Ugyancsak leányvári művész, **Tárczy Gabriella** rendezett festményeket és ékszereket bemutató tárlatot Piliscsében március 23-tól április 12-ig. Képünkön a leányvári templomról készült műve látható.

LENA-programok a közeljövőben

Április 22. vasárnap TAVASZI RUHABÖRZE a Művelődési Ház nagytermében
(a ruhák gyűjtése az Ibi Fodrászatban!)

Május 26. szombat " MOZDULJ RÁ! "
Családi egészség- és sportnap a Műv. Ház, az orvosi rendelő és a sportpálya háromszögében

Közérdekű telefonszámok

ÁLTALÁNOS SEGÉLYHÍVÓ	112	JUROP-Telekom	502-355
MENTŐK	104	Kéményseprők (Komtűz Kft.)	411-364
TŰZOLTÓK	105	Körjegyzőségi Hivatal	509-930
RENDŐRSÉG	107		509-931
Állatorvos	484-045		06-30-6981455
	06-30-3170299	Mentőállomás, Dorog	431-004
Általános Iskola	487-508	Munkaügyi Központ, Dorog	431-448
	06-30-6626322	Művelődési Ház	06-30-6625773
EON Ügyfélszolgálat	06-40-220-220	Nyugdíjbizt. Igazgatóság, Esztergom	411-412
EON Hibabejelentés	06-80-533-533	Orvosi ügyelet	441-008
Fogorvos (körzeti)	442-443	Óvoda	06-30-6623377
Földhivatal, Dorog	509-761	Pedagógiai Szakszolgálat, Dorog	440-023
	509-770	Plébánia	509-960
Gyógyszertár, Szent Margit, Dorog	431-191	Posta	487-266
Háziorvos (dr. Hargitai)	487-274	Rendőr, körzeti megbízott	06-30-6204120
Háziorvos (dr. Goda)	472-295	Rendőrkapitányság, Dorog	512-777
Hivatásőrző Ház	523-915	Szakorvosi Rendelő, Dorog	512-740
	523-916	Szemétszállítás (Saubermacher)	520-340
Intézmények Háza (ÁNTSZ, Családvéd. és Gyermejköléti Szolg., gépjármű ügyint., gyámhiv.,okmányiroda)	738-766	Tűzoltóság, Esztergom	411-011
		Védőnő	06-20-4783925
INVITEL Ügyfélszolgálat	1443	Vízművek Dorog Fogyasztói Iroda	502-705
INVITEL Hibabejelentés	1445	Vízművek Hibabejelentés	06-80-426-426
		Vízművek Ügyfélszolgálat	06-40-555-222

Anyakönyvi hírek

Megszületett:

Dr. Schädli Kornélia és Mezős Balázs leánya, Laura (2011. 12. 01.)

Kristóf Mónika és Marcsák Gábor leánya, Fanni (2012. 01. 09.)

Rovács Beatrix és Gál Attila leánya, Viktória (2012. 01. 19.)

Lantos Orsolya és Horváth Kázmér Péter fia, Levente László (2012. 01. 19.)

Krén Nikolett Anna és Dr. Varga Zoltán fia, Balázs (2012. 02. 03.)

Elhunyt:

Wágner Lajosné (2012.01.09.)

Illés János (2012.01.29.)

Valter Mihályné (2012.02.08.)

Kovács Béla (2012.02.27.)

Kókay Kálmánné (2012.02.27.)

Születésnapjukat ünnepelük:

Sok boldogságot és jó egészséget kívánunk **február és március** hónapban született polgártársainknak!

Impresszum

Leányvári Újság – Leinwarer Zeitung – Leányvár község lapja – Megjelenik minden hónapban – Lapzártá: minden hónap ötödikén – Kiadja: Pili-scsév – Leányvár Körmegye Leányvári Kirendeltsége – Sokszorosítás: FÉBÉ Kft. – Megjelenik 260 példányban – Főszerkesztő: Misik Hajnalka – Szerkesztő: Dr. Szakmár János, Sándori Klára – Hirdetésfelvétel a Polgármesteri Hivatalban – Hirdetések árai: egy oldal 12.000 Ft + Áfa, fél oldal 6.000 Ft + Áfa, negyed oldal 3.000 Ft + Áfa. Lakossági apróhirdetések közzététele ingyenes. Tördelés: Mihelik István – www.miev.hu

Elérhetőség: leanyvariujtag@freemail.hu. Észrevételeiket, kérdéseiket a Polgármesteri Hivatalban elhelyezett gyűjtőládán, valamint a Leányvári Újság e-mail címén keresztül juttathatják el a szerkesztőségnek.

ISSN 2060-4874

2012. április
